

PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS (piektā palāta)

2005. gada 10. martā *

Lieta T-184/01

IMS Health, Inc., Fērfilda [*Fairfield*], Konektikuta (ASV), ko pārstāv N. Levī [*N. Levy*], J. Templs Langs [*J. Temple-Lang*], *solicitors*, un R. O'Donahjū [*R. O'Donoghue*], *barrister*,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko sākotnēji pārstāvēja A. Velans [*A. Whelan*], E. Džipīni Furnjē [*É. Gippini Fournier*] un F. Siredi Garnjē [*F. Siredey-Garnier*], vēlāk A. Velans [*M. Whelan*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — angļu.

ko atbalsta

NDC Health Corp., agrāk *National Data Corp.*, Atlanta, Džordžija (ASV), ko sākotnēji pārstāvēja I. Foresters [*I. Forrester*], QC, F. Fains [*F. Fine*], *solicitor*, K. Praiss [*C. Price*] un A. Galiardi [*A. Gagliardi*], advokāti, vēlāk K. Praiss [*C. Price*], Ž. Buržuā [*J. Bourgeois*], advokāti, un F. Fains [*Fine*], beigās F. Fains.

NDC Health GmbH & Co. KG, Bādkamberga (Vācija), ko sākotnēji pārstāvēja I. Foresters [*I. Forrester*], QC, F. Fains [*F. Fine*] un M. Pauels [*M. Powell*], *solicitors*, K. Praiss un A. Galiardi [*A. Gagliardi*], advokāti, vēlāk F. Fains, K. Praiss un Ž. Buržuā [*J. Bourgeois*], advokāti, beigās Fains,

un

AzyX Deutschland GmbH Geopharma Information Services, Noiūzenburga (Vācija), ko sākotnēji pārstāvēja Ž. Vandersandens [*G. Vandersanden*], L. Levī [*L. Levi*] un D. Diguā [*D. Dugois*], advokāti, pēc tam Ž. Vandersandens [*Vandersanden*] un L. Levī [*Levi*],

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību atcelt Komisijas 2001. gada 3. jūlija Lēmumu 2002/165/EK par EKL 82. panta piemērošanu (lieta COMP D3/38.044 — *NDC Health/IMS Health: pagaidu pasākumi*) (OV 2002, L 59, 18. lpp.).

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Vilars [*M. Vilaras*], tiesneši F. Deuss [*F. Dehousse*] un D. Švābi [*D. Šváby*],

sekretārs H. Jungs [*H. Jung*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Prāvas priekšvēsture

- 1 *IMS Health, Inc.* (turpmāk tekstā — “*IMS*”), ASV tiesību sabiedrība, vairākās valstīs farmācijas un veselības aizsardzības uzņēmumiem piedāvā informācijas pakalpojumus.

- 2 Vācijā *IMS* veic savu darbību ar filiāles *IMS Health GmbH & Co. OHG* starpniecību. Tā piegādā ieinteresētajām farmācijas laboratorijām informāciju par pārdošanas apjomiem reģionā. Šis pakalpojums balstīts uz no vienībām sastāvošu struktūru ar nosaukumu "1860 vienību struktūra", saskaņā ar kuru Vācijas teritorija ir sadalīta 1 860 ģeogrāfiskās zonās ar mērķi iegūt informāciju par medikamentu pārdošanas apjomu.
- 3 Tā kā dažas sabiedrības — šajā gadījumā *Pharma Intranet Information AG* (turpmāk tekstā — "*PII*") un *AzyX Deutschland GmbH Geopharma Information Services* (turpmāk tekstā — "*AzyX*") — izmanto 1860 vienību struktūras atveidojumus, *IMS* uzsāka tiesvedību *Landgericht Frankfurt am Main* (Frankfurtes pie Mainas Pavalsts tiesa, turpmāk tekstā — "*Landgericht Frankfurt*") par tās autortiesību pārkāpumu. 2000. gada 26. maijā tika uzsākta tiesvedība šajā lietā pret *PII* un 2000. gada 22. decembrī pret *AzyX*.
- 4 Ar 2000. gada 12. oktobra rīkojumu *Landgericht Frankfurt* aizliedza *PII* izmantot 1860 vienību struktūru. Ar 2000. gada 27. oktobra rīkojumu, kas ir apstiprināts ar 2000. gada 16. novembra spriedumu, *Landgericht Frankfurt* aizliedza *PII* izmantot arī 2847 vai 3000 vienību struktūru, vai arī jebkuru citu šāda veida struktūru, kas ir atvasināta no 1860 vienību struktūras. 2000. gada 12. oktobra rīkojumu un 2000. gada 16. novembra spriedumu *Oberlandesgericht Frankfurt am Main* (Frankfurtes pie Mainas Augstākā tiesa, turpmāk tekstā — "*Oberlandesgericht Frankfurt*") apstiprināja, attiecīgi, 2002. gada 17. septembrī un 2001. gada 19. jūnijā.
- 5 Pēc tam, kad *PII* iegādājās *NDC Health Corp.* (agrāk — *National Data Corp.*), *ASV* tiesību sabiedrību (turpmāk tekstā — "*NDC*"), kas kopš tā laika darbojas Vācijā ar savas filiāles *NDC Health GmbH & Co. KG* starpniecību, ar *Landgericht Frankfurt* 2000. gada 28. decembra rīkojumu, kas ir apstiprināts ar 2001. gada 12. jūlija spriedumu, šis pats aizliegums ir izteikts *NDC*.

- 6 Ar 2000. gada 28. decembra rīkojumu *Landgericht Frankfurt* tāpat arī aizliedza *AzyX* piegādāt, laist tirgū vai piedāvāt informāciju, pamatojoties uz 1860 vienību struktūru. Ar 2001. gada 15. februāra spriedumu *Landgericht Frankfurt* apstiprināja šo rīkojumu.

- 7 Paralēli šai tiesvedībai *NDC* un *AzyX* lūdza *IMS* izsniegt licenci 1860 vienību struktūras izmantošanai par atlīdzību. *IMS* noraidīja šos lūgumus, attiecīgi, 2000. gada 28. novembrī un 2001. gada 28. maijā.

- 8 Šajā sakarā *NDC* Komisijā 2000. gada 19. decembrī iesniedza sūdzību, pamatojoties uz EKL 82. pantu.

- 9 2001. gada 3. jūlijā Komisija par šo sūdzību pieņēma Lēmumu 2002/165/EK par EKL 82. panta piemērošanu (lieta COMP D3/38.044 — *NDC Health/IMS Health: pagaidu pasākumi*) (OV 2002, L 59, 18. lpp., turpmāk tekstā — “Apstrīdētais lēmums”).

- 10 Šajā lēmumā Komisija nolēma, ka ir prezumējama ļaunprātīga rīcība EKL 82. panta nozīmē, jo *IMS* izvairās izdot licenci 1860 vienību struktūras izmantošanai. Turklāt Komisija uzskata, ka ir iespējams būtisks un neatgriezenisks kaitējums vispārējām interesēm. Šajā sakarā tā konstatēja, ka *IMS* konkurentes, tas ir, *NDC* un *AzyX*, varētu pamest Vācijas tirgu, ja tām netiek izsniegtas licences.

- 11 Ar šādu pamatojumu Komisija nolēma, pieņemot *IMS* adresētu rīkojumu, noteikt pagaidu pasākumus rīkojuma veidā nekavējoties un bez diskriminācijas izsniegt licences 1860 vienību struktūras izmantošanai visiem uzņēmumiem, kas sniedz informācijas pakalpojumus Vācijas reģionos par pārdošanas apjomu.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 12 2001. gada 6. augustā *IMS* ir iesniegusi, pamatojoties uz EKL 230. panta ceturto daļu, prasību atcelt Apstrīdēto lēmumu.

- 13 Ar atsevišķu dokumentu, kas ir iesniegts Pirmās instances tiesas kancelejā tajā pašā dienā, *IMS* turklāt prasa, pamatojoties uz EKL 242. un 243. pantu apturēt Apstrīdētā lēmuma piemērošanu līdz sprieduma pieņemšanai Pirmās instances tiesā.

- 14 Ar 2001. gada 10. augusta rīkojumu, kas pieņemts, pamatojoties uz Pirmās instances tiesas Reglamenta 105. panta 2. punktu, pagaidu noregulējuma tiesnesis nolēma apturēt Apstrīdētā lēmuma piemērošanu līdz lēmuma par pieteikumu par pagaidu pasākumu noteikšanu pieņemšanai (Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2001. gada 10. augusta rīkojums lietā T-184/01 R *IMS Health/Komisija, Recueil*, II-2349. lpp.).

- 15 Ar 2001. gada 26. oktobra rīkojumu Pirmās instances tiesas priekšsēdētājs apturēja Apstrīdētā lēmuma piemērošanu (Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2001. gada 26. oktobra rīkojums lietā T-184/01 R *IMS Health/Komisija, Recueil*, II-3193. lpp.). Pēc NDC sūdzības šo rīkojumu apstiprināja ar Tiesas priekšsēdētāja 2002. gada 11. aprīļa rīkojumu lietā C-481/01 P(R) *NDC Health/IMS Health* un Komisija, *Recueil*, I-3401. lpp.
- 16 Ar Pirmās instances tiesas trešās palātas priekšsēdētāja 2002. gada 5. februāra rīkojumu *AzyX, NDC* un *NDC Health GmbH & Co. KG* ļāva iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam.
- 17 Ar 2002. gada 26. septembra rīkojumu Pirmās instances tiesas trešās palātas priekšsēdētājs apturēja tiesvedību šajā lietā līdz brīdim, kad Tiesa pieņem nolēmumu par prejudiciālajiem jautājumiem attiecībā uz EKL 82. panta interpretāciju, ko *Landgericht Frankfurt* uzdeva Vācijā notiekošās tiesvedības starp *IMS* un *NDC* ietvaros.
- 18 2003. gada 13. augustā Komisija pieņēma Lēmumu 2003/741/EK par EKL 82. panta piemērošanu (lieta COMP D3/38.044 — *NDC Health/IMS Health*: pagaidu pasākumi) (OV L 268, 69. lpp., turpmāk tekstā — “2003. gada 13. augusta lēmums”), ar ko tā atsauc Apstrīdēto lēmumu.
- 19 Ar vēstuli, kas iesniegta Pirmās instances tiesas kancelejā 2003. gada 16. septembrī, Komisija lūdza Pirmās instances tiesu atzīt, ka tiesvedība šajā lietā ir jāizbeidz pirms sprieduma taisīšanas un, pamatojot savu pieteikumu, iesniedza 2003. gada 13. augusta lēmuma kopiju. Komisija lūdza arī piespriest katram lietas dalībniekam segt savus tiesāšanās izdevumus.

- 20 Lietas dalībnieki tika aicināti rakstveidā izteikties par jautājumu, vai šajā lietā ir nepieciešams taisīt spriedumu.
- 21 *IMS* apsvērumos par pieteikumu par tiesvedības lietā izbeigšanu, kas ir iesniegti Pirmās instances tiesas kancelejā 2003. gada 28. novembrī, lūdz:
- pilnībā noraidīt Komisijas pieteikumu un nolēmumā, ar kuru lieta tiek izņemta pēc būtības, piespriest Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus, ieskaitot izdevumus, kas saistīti ar šiem apsvērumiem;
 - pakārtoti, ja Komisijas pieteikums tiek apmierināts, piespriest tai segt tiesāšanās izdevumus.
- 22 Kopīgajos apsvērumos par pieteikumu par tiesvedības lietā izbeigšanu, kas ir iesniegti Pirmās instances tiesas kancelejā 2003. gada 4. novembrī, *NDC* un *NDC Health GmbH & Co.KG* uzskatīja, ka Pirmās instances tiesai nav jālemj par prasību par Apstrīdētā lēmuma atcelšanu un prasa piespriest katram lietas dalībniekam segt savus tiesāšanās izdevumus.
- 23 Šajos apsvērumos par pieteikumu par tiesvedības lietā izbeigšanu, kas ir iesniegti Pirmās instances tiesas kancelejā 2003. gada 14. oktobrī, *AzyX* precizēja, ka tā nesniedz īpašus paskaidrojumus, bet prasa nepiespriest tai segt savus tiesāšanās izdevumus.

- 24 2004. gada 29. aprīlī Tiesa pasludināja spriedumu lietā C-418/01 *IMS Health, Recueil*, I-5039. lpp., par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.
- 25 2004. gada 8. jūnijā lietas dalībniekiem procesa organizatorisko pasākumu ietvaros, kas noteikti Reglamenta 64. pantā, tika uzdoti vairāki jautājumi par 2003. gada 13. augusta lēmuma piemērošanas jomu. Tie atbildēja noteiktajos termiņos.

Par pieteikumu par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas

Lietas dalībnieku argumenti

- 26 Komisija pieteikumā par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas pauž viedokli, ka šai prasībai nav prasības priekšmeta.
- 27 Atbildē uz Pirmās instances tiesas 2004. gada 8. jūnijā uzdoto jautājumu par 2003. gada 13. augusta lēmuma piemērošanas jomu Komisija paskaidro, ka tas balstīts uz apstākļiem, kas iestājās pēc Apstrīdētā lēmuma pieņemšanas. 2003. gada 13. augusta lēmumam līdz ar to pašam par sevi nav atpakaļejoša spēka.

- 28 Komisija tomēr piebilst, ka Apstrīdētajam lēmumam nav bijušas nekādas tiesiskās sekas. Pirmkārt, ar Apstrīdēto lēmumu ir noteikti vienīgi “pagaidu pasākumi” un līdz ar to tas nav balstīts uz galīgo secinājumu par EKL 82. panta pārkāpumu. Otrkārt, Apstrīdētais lēmums ir bijis apturēts visā savas iespējamās piemērošanas laikposmā.
- 29 Komisija uzskata, ka vienīgās faktiskās tiesiskās sekas ir tās, kas ir piekritīgas Vācijas tiesām valsts tiesvedības ietvaros. Tomēr Komisija uzskata, ka šī tiesvedība nav jāturpina; tā kā Apstrīdētais lēmums ir atsaukts 2003. gada 13. augusta lēmumā, tas vairs nevar radīt sekas šīm tiesām. Līdz ar to nepastāv pretrunīgu lēmumu iespēja, kas būtu pretrunā ar tiesiskās drošības principu.
- 30 *IMS* savukārt uzskata, ka šajā gadījumā nevar izbeigt tiesvedību.
- 31 Pirmkārt, *IMS* apgalvo, ka Apstrīdētā lēmuma atsaukšana nav likusi izzust tā tiesiskajām sekām. Atsaucoties uz to, ka tiesvedība lietā pirms sprieduma taisīšanas var tikt izbeigta, ja attiecīgais akts ir pilnībā atcelts vai aizstāts ar vēlāku aktu, kurš pats ir apstrīdēts, prasītāja apgalvo, ka tiesvedībai vēl aizvien ir priekšmets arī tad, ja atsauktais lēmums turpina radīt tiesiskas sekas, it īpaši tāpēc, ka atsaukšana attiecas vienīgi uz nākotni. *IMS* piebilst, ka tādā mērā, kādā atsaukšanai nav atpakaļejoša spēka, tiesvedības lietā izbeigšana pirms sprieduma taisīšanas tai atņemtu iespēju apstrīdēt Apstrīdētā lēmuma spēkā esamību un sekas.

- 32 Otrkārt, *IMS* uzskata, ka Apstrīdētā lēmuma pamatojums ir būtisks elements lēmumu pieņemšanai Vācijas tiesās izskatāmajos strīdos, un min šajā sakarā šobrīd notiekošo tiesvedību starp to un *NDC*. Saistībā ar šo *IMS* it īpaši uzsver to, ka *NDC* izvirza argumentu, ka saskaņā ar Apstrīdētā lēmuma *prima facie* vērtējumu *IMS* ļaunprātīgi izmanto savu dominējošo stāvokli, atsakoties tai izdot licenci. Turklāt *IMS* piebilst, ka *NDC* var apgalvot, ka Apstrīdētais lēmums laikposmā no 2001. gada 3. jūlija līdz 2003. gada 13. augustam nebija ne atsaukts, ne atzīts par spēkā neesošu un ka tai bija tiesības saņemt licenci darbībai šajā laika posmā. It īpaši ņemot vērā 2000. gada 14. decembra Tiesas spriedumu lietā C-344/98 *Masterfoods* un *HB, Recueil*, I-11369. lpp., *IMS* apgalvo, ka Vācijas tiesām varēja pastāvēt šaubas par to, kā tām bija jālemj, pieņemot, ka Apstrīdētais lēmums nebija ne atcelts, ne atsaukts ar atpakaļejošu spēku. Visbeidzot, *IMS* precizē, ka *Landgericht Frankfurt* Tiesai uzdotie prejudiciālie jautājumi neattiecas uz visiem jautājumiem, kas ir minēti prasības pieteikumā par lēmuma atcelšanu.
- 33 Treškārt, *IMS* uzsver, ka procesuālās ekonomijas apsvērumi ir pamats, lai noraidītu pieteikumu par tiesvedības lietā izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas. *IMS* šajā sakarā apgalvo, ka tā arī turpmāk saglabā interesi par lēmuma atcelšanas procesu, jo tā ir pakļauta riskam, ka nākotnē tā tiks pakļauta līdzīgiem aktiem kā apstrīdētais. Turklāt Komisija ir vienmēr atteikusies izteikties par jautājumu, vai izmeklēšana ir jāatliek; vēl jo vairāk par jautājumu, vai tiesvedība ir izbeigta. Visbeidzot *IMS* uzskata, ka pastāv risks, ka *NDC* vai citi uzņēmumi var balstīties uz Apstrīdēto lēmumu, lai, iespējams, prasītu licences izdošanu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 34 Komisijas pieteikums par tiesvedības izbeigšanu lietā pirms sprieduma taisīšanas ir procesa jautājums, par ko, pamatojoties uz Reglamenta 114. panta 3. punktu, var lemt, neuzsākot mutvārdu izskatīšanu, jo Pirmās instances tiesa uzskata, ka lietas materiāli tai sniedz pietiekamu informāciju.

- 35 Ir jāatzīst, ka Komisija tiesvedības laikā ar 2003. gada 13. augusta lēmumu ir viennozīmīgi atcēlusi Apstrīdēto lēmumu.
- 36 No 2003. gada 13. augusta lēmuma pamatojuma izriet, ka izdarītajai “atsaukšanai”, kā uzsver Komisija, nav atpakaļejoša spēka un ka minētais lēmums līdz ar to ir uzskatāms par tādu, kas atceļ Apstrīdēto lēmumu.
- 37 Šādos apstākļos Apstrīdētajam lēmumam kopš 2003. gada 13. augusta lēmuma stāšanās spēkā vairāk nav tiesisku seku attiecībā uz prasītāju.
- 38 Tomēr saskaņā ar judikatūru prasītājam var būt arī turpmāk interese atcelt aktu, kas tiesvedības laikā ir atcelts, ja šī akta atcelšanai pašai par sevi var būt tiesiskas sekas (skat. Pirmās instances tiesas 1997. gada 14. marta rīkojumu lietā T-25/96 *Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen* un *Hapag-Lloyd/Komisija*, *Recueil*, II-363. lpp., 16. punkts, un minēto judikatūru).
- 39 Šajā sakarā prasītāja tieši apgalvo, ka tai ir interese pieprasīt Apstrīdētā lēmuma atcelšanu, ņemot vērā tā tiesiskās sekas laikposmā pirms lēmuma par atcelšanu.
- 40 Tomēr ir jāmin, ka Apstrīdētā lēmuma piemērošana vispirms ir atlikta ar Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2001. gada 10. augusta rīkojumu un pēc tam arī ar Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2001. gada 26. oktobra rīkojumu. Tātad Apstrīdētais lēmums nevarēja radīt tiesiskas sekas no brīža, kad tā piemērošana tika atlikta pirmo reizi, tas ir, 2001. gada 10. augusta, līdz 2003. gada 13. augusta lēmuma spēkā stāšanās brīdim.

- 41 Līdz ar to Apstrīdētajam lēmumam tiesiskas sekas varēja rasties tikai no tā spēkā stāšanās brīža līdz piemērošanas pārtraukšanai. Tomēr no lietas materiāliem izriet, ka arī tad, ja bija sākta Apstrīdētā lēmuma piemērošana, nepastāv tādas sekas, kas pamatotu intereses iesniegt prasības pieteikumu par Apstrīdētā lēmuma atcelšanu.
- 42 Tādējādi no Apstrīdētā lēmuma 2. panta izriet, ka pienākums izsniegt licenci bija jāizpilda saskaņā ar šī paša lēmuma 1. pantu tikai pēc *IMS* konkurentu prasības un, nosakot, iespējams, pamatojoties uz eksperta atzinumu, samaksu.
- 43 No dokumentiem izriet, ka *IMS* konkurentes, šajā gadījumā *AzyX* un *NDC*, pēc Apstrīdētā lēmuma pieņemšanas ir iesniegušas pieteikumu par licences izsniegšanu. Lietas dalībnieki nevarēja vienoties par atbilstošu samaksu, un sākās atbilstoša eksperta izvēles procedūra. Pamatojoties uz Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2001. gada 10. augusta rīkojumu, tomēr šī procedūra netika pabeigta, un Komisija atlika eksperta nozīmēšanu.
- 44 Tātad ir skaidrs, ka prasītājam nebija pienākuma, pamatojoties uz Apstrīdēto lēmumu, piešķirt licenci vienai no tās konkurentēm, un šī paša iemesla dēļ tai tagad nevar būt šāds pienākums, jo Apstrīdētais lēmums ir atcelts 2003. gada 13. augustā.
- 45 Tāpat arī ir skaidrs, ka Apstrīdētā lēmuma 3. pantā noteiktais naudas sods nevar tikt piemērots attiecībā uz šo laikposmu un, tā kā minētais lēmums ir atcelts, vairāk nevar tikt piemērots.

- 46 Par prasītājas argumentiem attiecībā uz Vācijā notiekošo tiesvedību un spriedumu lietā *Masterfoods* un *HB* (skat. šī sprieduma 32. punktu), ir jākonstatē, ka šī sprieduma mērķis ir novērst pretrunas starp valsts tiesu un Komisijas lēmumiem. Tātad pietiek atgādināt, ka Apstrīdētais lēmums ir izzudis no Kopienų tiesību sistēmas 2003. gada 13. augustā, līdz ar to šajā gadījumā nav iespējamās pretrunas. Vācijas tiesas līdz ar to var lemt pilnīgi brīvi, turklāt ir jānorāda, ka Apstrīdētā lēmuma priekšmets katrā ziņā bija vienīgi pagaidu pasākumu noteikšana.
- 47 Ir jāpiebilst, ka iemeslu, kas minēti šī sprieduma 40., 44. un 45. punktā, dēļ Apstrīdētajam lēmumam nesaglabājas nekādas tiesiskās sekas. Fakts, ka prasītājas konkurentes Vācijā vai citi ieinteresēti uzņēmumi, iespējams, var atsaukties valsts tiesās uz Apstrīdētā lēmuma agrāko faktisko pastāvēšanu, lai pieprasītu licenci vai zaudējumu atlīdzību, pats par sevi neietekmē prasītājas tiesisko stāvokli.
- 48 Visbeidzot, par *IMS* apgalvojumiem, ka attiecībā uz to nākotnē varētu tikt pieņemts apstrīdētajam identisks akts, Pirmās instances tiesa uzskata, ka prasītājas stāvokli var ietekmēt tikai no Apstrīdētā lēmuma atšķirīgi lēmumi, kuru iespējamā apstrīdēšana notiktu prāvā, kas atšķiras no šīs prasības par atcelšanu.
- 49 Visu iepriekš minēto iemeslu dēļ ir jāsecina, ka *IMS* nav iesniegusi nevienu pierādījumu, kas ļautu secināt, ka neraugoties uz Apstrīdētā lēmuma atcelšanu, tai saglabājas interese lēmuma atcelšanā. No tā izriet, ka šai prasībai nav priekšmeta un ka tiesvedība šajā lietā ir jāizbeidz.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 50 Komisija uzskata, ka katram lietas dalībniekam ir jāpiespriež segt savus tiesāšanās izdevumus, jo Apstrīdētais lēmums ir atsaukts būtisku izmaiņu apstākļos dēļ. Tātad šī atsaukšana nenozīmēja, ka Komisija ir mainījusi savu uzskatu par pirmā mirklī šķietamu dominējoša stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu. Turklāt ar šo atsaukumu netiek apšaubīts ne steidzamības kritērija vērtējums, ne Apstrīdētajā lēmumā panāktā interešu samērošana, ne arī tam noteiktā pagaidu noregulējuma piemērotība.
- 51 *IMS* turpretim apgalvo, ka Komisijai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Vispirms tā uzskata, ka lietas dalībnieku sākotnēji celto iebildumu relatīvā vērtība ir atskaites punkts, kas sniedz iespēju Pirmās instances tiesai īstenot savu kompetenci attiecībā uz tiesāšanās izdevumiem. Šajā sakarā *IMS* it īpaši norāda uz šī sprieduma 15. punktā minēto 2001. gada 26. oktobra rīkojumu lietā *IMS Health/Komisija*. Turklāt *IMS* uzskata, ka ir taisnīgi, ka Komisijai piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, un būtībā paskaidro, ka šī lieta un pieļautās kļūdas ir radījušas tai papildu izdevumus.
- 52 Saskaņā ar Reglamenta 87. panta 6. punktu, ja tiesvedību lietā izbeidz pirms sprieduma taisīšanas, Pirmās instances tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem pēc saviem ieskatiem.
- 53 Ir jāmin, ka Komisija ir atcēlusi Apstrīdēto lēmumu, pamatojoties uz to apstākļu maiņu, kuri pastāvēja tā pieņemšanas laikā, proti, stāvokļa konkurences jomā maiņu. Ne 2003. gada 13. augusta lēmums, ne lietas materiāli neliek domāt, ka Komisija būtu uzskatījusi, ka Apstrīdētais lēmums ir prettiesisks, ņemot vērā prasītājas izteiktos iebildumus.

- 54 Tāpat arī ir jāatzīmē, ka saskaņā ar Reglamenta 107. panta 4. punktu pagaidu noregulējuma tiesneša pieņemtajiem rīkojumiem ir vienīgi pagaidu raksturs, un tie nekādi neietekmē Pirmās instances tiesas nolēmumu par lietas būtību.
- 55 Pirmās instances tiesa uzskata, ka, taisnīgi izvērtējot šīs lietas apstākļus, katram lietas dalībniekam ir pašam jāsedz tiesāšanās izdevumi, tai skaitā tie, kas attiecas uz pagaidu noregulējuma tiesvedību.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (piektā palāta)

izdod rīkojumu:

- 1) **izbeigt tiesvedību lietā par šo prasību;**
- 2) **katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats, tai skaitā tos, kas attiecas uz pagaidu noregulējuma tiesvedību.**

Izdots Luksemburgā 2005. gada 10. martā.

Sekretārs

Priekšsēdētājs

H. Jung

M. Vilaras